

در سال 1314 میلادی دولت ژاپن طی حکمی که برای اهالی اوکیناوا صادر کرد در اختیار داشتن هر نوع سلاح را برای آنها ممنوع کرد / این فرمان عاملی شد برای آنها تا از آلات کشاورزی به عنوان اسلحه استفاده کنند.

نوعی چوب دستی کلفت به طول 180 الی 240 سانتیمتر به نام { گارتر استاف } وجود داشت که در قرون وسطی از طرفداران زیادی در اروپا برخوردار بود .

انگلیسی ها اغلب تعدادی حلقه فلزی را به انتهای چوب دستی وصل میکردند تا قدرت تخریب آن را زیاد کرده و از شکسته شدن چوب نیز جلوگیری کرده باشند .

چوب دستی انگلیسی نه تنها به عنوان یک سلاح مورد استفاده قرار میگرفت بلکه یک وسیله آموزشی برای فراگیری کار با شمشیر بلند بود.

در هنرهای رزمی آسیایی داشتن مهارت در کار با چوب دستی مقدمه و لازمه فراگیری کار با سایر سلاحهایی مانند { یاری - نیزه - ناگیناتا - تبرزین } میباشد .

مهمترین و رایج ترین چوب دستی ژاپنی { کوشاکو-بو } است که یک چوب دستی بطول 180 سانتیمتر میباشد / قطر این سلاح در وسط خود 3 / 1 سانتیمتر و یا

4 / 11 اینچ است و دو سر آن بتدریج بین 9 / 1 سانتیمتر می باشد.

{ ماروبو } سلاح دیگری از این نوع است / این سلاح در مقطع گرد است و قطریش ثابت بوده و در انتها و وسط یکسان است .

چوب دستی انواع دیگری هم دارد مانند { تاکه-بو } که از چوب درختان خیزران ساخته میشود .

{ تنسو-بو } از جنس آهن با مقطع چهار گوش

{ کاکو-بو } چوب دستی چهار گوش

{ رو کاکو-بو } چوب دستی هشت گوش

{ ها کاکو-بو } اغلب بخاطر زیاد بودن لبه های مرگ آوریش در مبارزات دوران باستان بکار می رفته / جنس چوب بلوط و انواع محکمتر و گرانتر ساخته شده از درخت زبان گنجشک به همراه داشتن { شمشیر - سای } { نوعی باتون چنگ دار } شوریکن { ستاره پرتاب شونده } و نانچیکو { چوب خرمن کوب } اغلب دست و پا گیر و حتی حمل آن غیر قانونی نیز هست .

موثرترین حمله با چوب دستی { تسوکی کومی } است که بصورت ضربات دو دست بر میانه حریف انجام میگردد .